

MUDr. Josef HRUBÝ - narozen v Jetonicích u Bučovic 11.3.1866 zemřel v Hodoníně r. 1965. Do Hodonína přišel r. 1902. Po ukončení obecné školy studoval na českém gymnáziu v Brně a následně na lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Lékařskou zahájil r. 1893 jako sekundární lékař Nemocnice u sv. Anny v Brně, kde budil pozornost podnětyk zlepšení organizace zdravotnictví, předkládanými Brněnské jednotě českých lékařů. Po příchodu do Hodonína je přenášel na fórum Slovácké župylékařské, jejímž se stal později předsedou. Angažoval se zejména na poli sociálního lékařství, především v boji proti tehdy hojně rozšířené tuberkulóze. Volal po rozvíjení preventivní lékařské péče prostřednictvím zdravotnické osvěty v Sokole, Mělnické besedě a jiných korporacích, v duchu Tyršova hesla V zdravém těle zdravý duch. Usiloval o dostupnost lékařského ošetření, což vedlo k velké angažovanosti při budování Masarykovy kolonie sociální péče a zájmu za zřízení nemocnice v Hodoníně. Stal se členem a od r. 1914 předsedou Matice Hodonínské, čímž se zařadil do popředí národně-osvobozeneckého hnutí ve městě. V hodonínské T.J. Sokol v l. 1924-1925 funkci starosty a od 30. let až do r. 1941 starosty Sokolské župy Slovácké. Byl také členem Československé jednoty vytyčující si jako hlavní poslání rozvíjení česko-slovenské vzájemnosti a proto si v převratových dnech r. 1918 v jeho domě na Morních Valech zvolila prozatímní slovenská vláda své stanoviště, nežli se mohla přesunout do Skalice. V pěstování česko-slovenské spolupráce pokračoval po první světové válce. V době ohrožení Československé republiky fašismem náležel mezi agilní členy Moravskoslovenské společnosti, hájící celistvost republiky. Patřil spoluorganizátorům je pořádaných manifestací v Hodoníně za uchování jednoty Československého státu a spoluzakladatelem jejího zdejšího odboru r. 1936 a 1937, přičemž pracovní setkání měst i korporací ze Slovácka a Záhoří se konala v divadelním sále v sokolovně.

Zasloužil se o výstavbu sokolovny i získání pozemku v Rybářích a jeho úpravu pro sokolský stadion.

Po Mnichovu, v lednu r. 1939 byl svolavatelem tajné schůze v sokolovně, reagující na činnost místních pronacisticky orientovaných Němců, snažících se získat občany nacházející se v sociálních nejistotách k přijetí německé národnosti sliby opatření zaměstnání nebo poskytnutím finanční pomoci. Po 15. březnu 1939 a okupaci nacistickou soldateskou se neodolně zapojil do odboje, což by ve věku 73 let leckdo váhal. V srpnu r. 1939 se v jeho bytě konala schůzka s br. Vaňkem z Vyškova a položen základ k vytvoření místní i župní jednotky celostátní sokolské odbojové organizace Jindra. V zdejším prostoru těsně kooperovala s vojenskou stejně široce rozvětvenou ilegální organizací Obrana národa. Byl činný zpravodajsky, podával hlášení, ozřejmující záměry protivníka co do vojenských opatření nebo možných represivních tahů gestapa. Spolu se sokelskými spolupratry pomohl uchránit vkladní knížky jednoty před zabavením, z nichž byly vypláceny podpory rodinám zatčených a výdaje, spojené s provozem ilegálních linek obstarávajících převody českých vlastenců na Slovensko a dále do zahraniční československé armády.

V den masového úderu gestapa proti Sokolu 8. října r. 1941 ho postihlo zatčení a věznění v Uherském Hradišti, odkud se po dvou měsících však vrátil domů. V protinacistické aktivitě neustal a s vrchní Růženou Stružkovou a její sestrou Madonínskou Domu sociální péče ukryvali až do konce války syna židovské matky zahynulé v Osvětimi, ohroženého fyzickou likvidací. MNV mu udělil za mnohostranné zásluhy čestné občanství města a v 2010 vedení města Cenu města Madonína in memoriam za úsilí o zřízení zdejší nemocnice.